

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SAPTAMANAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul convenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Prietenul și patronul muncitorilor

Se știe, din informațiile ce s'au putut afla despre viața nouă din U. R. S. S., că în propaganda contra religiei sovietele se folosesc, cu foarte slab rezultat, între alte mijloace și de muzeele antireligioase. Foarte multe biserici monumentale din Rusia pravoslavnică au fost transformate în muzee, ce servesc acum scopuri tocmai contrare scopului pentru care au fost zidite și înfrumșetate. Se adună în ele tot felul de obiecte care pot compromite viața și învățătura creștină, ca vizitatorii lor să descopere în ele «opiul» cu care a fost până acum îmbătat poporul.

În special se caută prin aceste muzee să se arate că religia e contra muncii, că creștinismul socotește munca omului ca o pedeapsă, ca așa cu atât mai mult să poată slăbi concepția creștină a vieții, față de cea socialistă-sovietică.

Ciudat lucru! Dar și mai ciudat este faptul cum au ajuns muncitorii să fie, în general, dușmanii bisericii și Mântuitorului lumii... Mai de grabă ar trebui să se mândrească ei cu El, și să-L revendice din toate puterile lor, în primul rând pentru că după profesiune și El a fost un muncitor manual, în rândul al doilea fiindcă nimeni nu a stigmatizat minciuna și a luptat contra ei cu mai neînduplecată hotărâre, ca El. Și totuși... s'au lepădat de El în foarte bună parte.

Neagră recunoștință și tristă orbire și tâmpenie spirituală. Păcat neiertat și prin nimic justificat.

Nimeni nu tăgăduiește mizeria morală și materială în care se sbate muncitorimea. Toți oamenii de bună credință sânt de acord că dorințele juste și durerile lor trebuie lecuite în conformitate cu dreptatea și cu adevărul. Dar nu prin ură, căci ura distruge, ci prin iubire și înțelegere frățească.

O mașină care funcționează fără ca toate piesele ei să fie strâns legate deolaltă prin șuruburi sănătoase, se distruge singură. La fel se distruge și viața și fericirea oamenilor, când dragostea este înlocuită cu ură. Numai dragostea zidește. Ura desbină și ucide. Dacă pietrele sau cărămizile unei clădiri ar putea într'un moment dat să se urască, într'o clipă toată clădirea s'ar prefăce în praf și pulbere. La fel se otrăvește și distruge și viața oamenilor, prin ură. De aceea muncitorii sânt chemați să-și verifice din nou pozițiile pe care se află cugetarea lor actuală.

Mai ales trebuie să recunoască și să înțeleagă că au căzut în idolatrie. Să-și deschidă ochii și să vadă că se închină la *idoli mincinoși*, la conducătorii neamului care răstignește și azi pe Mântuitorul Hristos, — la un Marx, Engels, Lenin, Troțchi și alții — toți jidovi, dintre cari nici unul n'a trăit din munca dinstită a brațelor proprii, ci din banii și munca altora.

Pentru muncitori ar trebui să constituie cea mai mare fericire faptul, că Isus — ca Om — a fost un muncitor. Unul care a trăit din munca brațelor Sale și pe apostolii prin cari și-a întemeiat, răspândit și organizat Biserica Sa, și-i a ales tot dintre muncitori.

Dar nu numai din punctul acesta de vedere se cade să cinstească muncitorii pe Hristos. Isus a fericit sărăcia, a trăit în ea și a răbdat până la moarte nedreptatea oamenilor. El a fost cel mai mare luptător contra egoismului și a osândit în cuvinte aspre pe bogații nemilostivi și bogățiile imorale. Isus Hristos este cel dintâi și cel mai bun prieten și ocrotitor al muncitorilor. Evanghelia și Biserica Lui nu are un singur cuvânt, care ar putea să-i jighească. Din con-

tră, nicăiri nu vor afla muncitorii sprijin mai sincer și mângâieri mai bogate, ca sub aripile Evangheliei și a Bisericii Mântuitorului Hristos.

De aceea, când luptă ei pentru vindecarea rănilor de care sufăr, se cade să se pună mai întâi sub scutul lui Hristos și din el să facă patronul vieții, muncii și luptei lor. Să-și convertească ura în iubire, și pe brațele lor să-și ridice conducători cari să fie muncitori vrednici, nu paraziți, — români buni, nu străini, și creștini adevărați, nu necredincioși, cu sufletul negru de ură și de tot felul de patimi. Altfel, distrug ceea ce alții au creat cu capitaluri de muncă și jertfă.

Idealul acesta pare a-și face apariția la orizontul vremii noastre, în mișcarea muncitorilor legionari, organizați în diferite cuiburi de sindicate național-creștine, pe care biserica, prin organele și harurile ei, este chemată să-i lumineze și să-i îmbărbăteze.

Pr. Il. V. Felea

O conferință teologică

Pe la începutul lunii Mai 1936 s'a ținut în localitatea Mirfield (Anglia) o interesantă conferință teologică, participând la ea mai mulți profesori ortodocși dela Facultatea rusă de teologie din Paris, iar din partea anglicanilor câțiva episcopi, călugări și alți bărbați luminați ai bisericii Angliei.

S'a ajuns, cu acest prilej, la următoarele concluzii și constatări, — pe care le redăm din revista *The Church Times*, valorosul organ de publicitate al bisericii anglicane:

Diferența între tradițiile teologice ortodoxe și anglicane, mai ușor se poate simți, decât defini.

Ceeace are mai caracteristic teologia occidentală, derivă dela fericitul Augustin, susțin apusenii. Ortodocșii, însă, pretind că fericitul Augustin datorează mult din ceeace are el mai important, mai scăpărat în gândirea sa, *orientului ortodox*.

De altă parte, rușii recunosc că teologia rusească contemporană a fost înrăurită nu numai de tradiția școlastică a bisericii din apus, ci chiar și de protestantismul veacului al 18-lea.

Gândirea răsăriteană este profund simbolică.

Pentru cugetătorul apusean, simbolurile sânt o născocire a omului; dar pentru teologul din răsărit, ele sânt o creațiune divină, intervenții sau manifestări ale lui Dumnezeu în această lume.

S'a afirmat de către un teolog anglican, că teologia apuseană este mai adânc monoteistă. Ea pleacă dela expresia marelui revelații din Exod, din decalog: **Eu sânt**.

Gândirea apuseană, conform tradiției semite pornește dela realități faptice, concrete; pe când ortodoxul mai mult caută să explice, să inter-

preteze și să abstractiveze adevărurile de credință.

Adevăratul punct mediator, — s'a spus din partea anglicană, — este a se găsi în doctrina despre Incarnațiune și despre trinitate a Sf. Atanasie cel Mare și Ciril Alexandrinul.

Teologii ruși au răspuns prin a afirma, că pe apusenii îi preocupă mai ales problema ființii în general, rezultatele în lume ale Incarnațiunii.

Libertatea gândirii

A doua discuție avu de obiect *libertatea gândirii teologice*.

Anglicanii, în privința aceasta, arată o abținere întru a-și însuși un sistem hotărât. Atitudinea lor a fost mai mult de critică, în deosebi a teoriilor care nu izbutesc să îmbrățișeze sau să acopere toate realitățile sau faptele.

Pentru ortodocși libertate înseamnă o participare a omului la lucrarea dumnezească în biserică și în lume, de-a împărtăși viața care provine dela Dumnezeu-Omul pentru a vieții cu adevărat creștinește.

Biserica Angliei, peste tot, evită orice imixtiune în dogmele fundamentale ale credinței creștine. Pretinsa ei varietate dogmatică este foarte mult exagerată.

Pe când ortodoxismul înțelege și permite *libertate* înăuntrul unei tradiții rigid determinate, anglicanismul admite o libertate într'un cerc cu mult mai larg, al unei tradiții mai «liber» determinate.

Teologia „aplicată”

A doua zi a conferinței a fost consacrată aspectelor variate ale teologiei «aplicate»: implicările sociale ale Incarnațiunii, legătura dintre ascetism și umanism și relațiile bisericii cu statul în vremurile actuale.

Anglicanii susțin că au o idee despre biserică și Incarnațiune ce provine mai degrabă dela greci, decât dela latini. Ei învață că Incarnațiunea nu este condiționată de către scopul Ispășirii omenești, ci ea este desăvârșirea planului lui Dumnezeu în opera Sa creatoare. Iar biserica, fiind extensiunea sau prelungirea actului Incarnațiunii în istoria lumii acesteia, este instrumentul consfințirii oricărei vieți umane ca un rezultat al Intrupării Mântuitorului.

Din partea ortodocșilor s'a spus că Liturghia răsăriteană este de natură adânc socială și că ea fiind întemeiată pe doctrina omeniului lui Hristos-Dumnezeu, întreaga umanitate se va transforma în Trupul Mântuitorului Isus. Iată aci idealul unei libere și darnice teocrații.

Ascetism și umanism

Discuția asupra ascetismului și umanismului provocă mai multe apotezme¹ iluminatoare.

Adevărata legătură între ascetism și umanism se ată în transformarea valorilor umane prin cruce într'o normă de conduită supranaturală.

În veritabilul umanism și ascetism creștin noi totdeauna nutrim o dragoste nealterată față de Dumnezeu și față de om.

Într'un ascetism și umanism fals, iubim mai mult ideologiile proprii ale omului, și în cazul acesta sântem de un nedem egoism.

Umanismul este un ideal de libertate și activitate creatoare; el trebuie să fie înrădăcinat în ascetism, care nu este altceva decât împărtășirea jertfei lui Hristos pentru cauza sau considerația consacării vieții omenești lui Dumnezeu.

În ceeace privește relațiile bisericii cu statul, s'a căutat să se țină seamă de actuala situație a lumii. Biserica este pusă față în față cu o filosofie de «totalitarianism monden», un rezultat al umanismului fals, nesperios, care are o doctrină despre om lipsită de consistență cu doctrina despre biserică. Într'un stat totalitarian, a vorbi despre Credință și despre Tatăl Nostru înseamnă a instiga la răscoală. Biserica rămâne în convingerea neștrămutată că statul nici când nu poate fi mai mult decât o comunitate social-politică de indivizi buni și leali, cetățeni desăvârșiți cari să-și facă datoria ce le incumbă față de patrie.

Spre și în viața de dincolo, cea a veșniciei, singură biserica este în drept și poate să marcheze norme de conduită creștinească.

Sergiu Bulgakov, cunoscutul militant ortodox, luând cuvântul, prezintă în culori vii un mișcător tablou al sucombării bisericii ruse, dar și certitudinea restabilirii ei. În Rusia țaristă, biserica a fost focarul a două despotisme: autocrația conducerii *gubernului* peste episcopi, ear de altă parte autocrația *episcopilor* peste preoți. Și, ca firească urmare, «intelli-

¹ Sentințe alese.

gentia» luptând pentru libertate s'a înstrăinat cu desăvârșire de o astfel de biserică.

Isbucnirea revoluției desmeteci biserica rusă silind-o să caute posibilitatea unei mai demne atitudini, — dar instaurarea regimului comunisto-bolșevic înseamnă că fiecare drept creștin va avea de acum să viețuească într-o conștie adăstare a martirajului. Biserica a fost ingenuchiată, însă spiritul mucenicesc al creștinului rus este chezașia unei sigure și rapide învieri.

Cucernicia răsăriteană

În ultima zi conferința dela Mirfield a abordat problema cucerniciei, a pietății creștine, în privința căreia răsăritenii ortodocși dovedesc o necontestată superioritate.

În săvârșirea actului liturgic, răsăritenii văd procesul mistic al Incarnării perpetue a Mântuitorului întru venerarea sfintei biserici.

Liturghia înseamnă divinizarea membrilor comunității bisericesti, ea este cerul pe pământ. În fiecare act, în fiecare cuvânt și în fiecare lucru simbolic divinul și umanul se întâlnesc. Cultul sanctifică. Ortodoxismul nu poate separa luarea sf. cuminecături de împărtășirea prin actul preotesc a Trupului lui Hristos. Sf. Euharistie nu însemnează numai primirea lui Hristos în tine, ci ea este și îndumnezeire. Celce se împărtășește, devine adevărat fiu al lui Dumnezeu prin harul cerescului Părinte. El va fi nedeslipit de Dumnezeu. Înainte de a se cumineca, el își cere iertare dela toți, — nu numai dela preot, ci și dela părinți, și dela prieteni și dela servitori. Această sfântă Taină este deci și un puternic factor social.

Cu aceasta, conferința teologică dela Mirfield a luat sfârșit.

Ion Suciu

La ziua onomastică a M. Sale Regina Maria, Miercuri, în 22 Iulie 1936, s'au ținut servicii religioase, ascultate cu multă evlavie, în toate bisericile Arhiepiscopiei noastre.

În catedrala mitropolitană din Sibiu au participat, în această zi, alături de un mare număr de credincioși, toate autoritățile civile și militare la sfânta slujbă, săvârșită de p. Consilier Tr. Scorobef, Prot. I. Dăncilă, Pr. M. Neagu și diaconul I. Dinu.

O companie, cu drapel și muzică, a dat onorurile militare.

Sfințirea bisericii din Vecerd

Duminecă, în 12 Iulie c., parohiile din protopopiatul Agnitei au îmbrăcat haină de sărbătoare.

În această zi P. S. Sa arhiereul VASILE, însoțit de consilierul Dr. George Proca și diaconul Ioan Dinu, a descins la Vecerd pentru târnosirea noului lăcaș dumnezeesc.

La marginea protopopiatului Agnita, în Noerich, a fost salutat de protopopul E. Păcală în fruntea mulțimei de credincioși, în mijlocul căreia unda era ridicată o poartă triumfală.

La marginea județului Târnava-mare a fost întâmpinat de prefectul Dr. Știrbeș, Dr. Curta membru al adunării eparhiale, deputatul Dr. Savu și dl. judecător Diaconescu și un banderiu de 50 călăreți.

În capul Vecerdului s'întâmpinat de notarul comunei, înaintea primăriei de primar, apoi de preotul greco-cat. și în fine înaintea bisericii noastre de parohul local.

Prea Sfinția Sa a oficiat actul târnosirii înscrisurii bisericii, după ceremonialul prescrist, cu mare pompă, asistat de consilierul G. Proca, protopopul Păcală, 10 preoți din protopopiat și diaconul I. Dinu.

După intrarea în biserică, sfințirea internă și pregătirea prestolului în care s'au așezat sfintele moaște, P. Sf. Sa Arhiereul Vasile a rostit o magistrală cuvântare. Citând cuvintele dela troparul utreniei: «In biserică mării Tale, în cer ni se pare că stăm», a arătat însemnătatea mare a bisericii, mulțumind la fine credincioșilor pentru jertfa adusă întru ridicarea noului Sion, tuturor donatorilor și sprijinitorilor cari au contribuit cu obolul lor, în frunte cu dnul prefect județean Dr. Știrbeș.

Predica arhierească a făcut adâncă impresie asupra mulțimei de credincioși. După aceea a oficiat Sf. liturghie. La sfârșit a stropit cu apă sfințită pe cei prezenți și a împărțit anafora.

Atât la încunjurarea bisericii, cât și la sfânta liturghie cântările au fost executate de corul bine instruit al bisericii din Ighișul-vechi, condus de harnicul învățător.

După ieșirea din biserică, s'a dat o masă frățască în edificiul școlii.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

care acestea au fost posibile, v'au purtat pașii pe aleia fermecătoare și pururi înflorită a idealismului creștin de viață. Obscur și devotat muncitor în șantierul sfinte ale bisericii, nu m'am abătut o singură clipă măcar dela linia învățăturilor pe cari le propovăduiește ea. V'am vorbit despre cele mai frumoase lucruri din grădina Domnului. Am arătat cum cea mai măreață epopee creștină se ridică se scrie în genuchi, înaintea crucii Mântuitorului. Dacă un singur suflet a fost cucerit pentru împărăția lui Dumnezeu, împărăția aceea de iubire, de dreptate și de lumină, așa cum am conceput-o eu în spiritul sfintei evanghelii, aș radia de bucurie și aș depune împăcat din mână uneltele de lucru.

În ultimele două foiletoane, apărute recent, am făcut împreună cu cetitorii cari m'au urmărit o plimbare estivală de desfătare sufletească pe platourile albe ale atitudinilor eroice creștine și ale desăvârșirilor spirituale. Am respirat aici aerul purității creștine. Astăzi, pentru a încheia ciclul „orizonturilor spirituale“, voi stăruii o clipă asupra covârșitor de importante probleme în viața spirituală a omului: idealurile neperitoare stabilite de biserică și precăderea care se cuvine acestor idealuri față de orice alte idealuri stabilite de oameni. Ideal neperitor! Iată ceva care ar părea că depășește puterile de înțelegere ale minții noastre și care pare inutil de discutat atâta vreme cât ne limităm ori-

După vizita dela Londra

Am anunțat, că delegația sfintei noastre biserici, în frunte cu I. P. S. Patriarh Miron, terminându-și cu bine misiunea în Anglia, s'a întors în țară.

Atitudinea sufletească a poporului englez, cu prilejul acestei vizite, este caracterizată în nimerite cuvinte, scrise de Pr. Prof. M. Bulacu, în coloanele Paginei Bisericii (Universul din 19 I. c.), din care desprindem următoarele:

Spiritul conservator al poporului englez, mult deosebit de al celorlalte popoare creștine ale apusului, a distins cu o clară viziune istorică însemnătatea a Ortodoxismului, care păstrează cu sfințenie tradiția învățaturii creștine, cristalizată prin cele șapte soboare ecumenice. Căci singur Ortodoxismul mai poate fi fărmul de salvare a multelor bărci ale comunităților creștine ale apusului, ce s'au desprins de biserica mamă, prin marea greșală a bisericii papale, la 1054.

Deaceia vizita I. P. Sf. nostru Patriarh, «cel mai reprezentativ dintre patriarhii ortodocși ai timpurilor noastre», cum mărturisește mitropolitul Thyatiriei în catedrala ortodoxă Sf. Sofia din Londra, a dat prilejul poporului englez să-l salute cu toată venerația, dela capul încoronat al M. S. Regelui Eduard al VIII, până la bătrânii, ce exclamau cu acest prilej învățături din sfinții părinți ai răsăritului ortodox.

Nostalgia ierarhiei anglicane, după tradiția creștină a Ortodoxismului, a făcut pe bătrânul episcop din Lincoln să roage pe I. P. Sf. nostru patriarh Miron, să rostească «crezul ortodox Niceo-Constantinopolitan», la sfânta liturghie dela catedrala din Lincoln. Iar la sfârșitul sfintei liturghii, episcopii și poporul au cerut și au primit în genuchi binecuvântarea I. P. S. patriarh, ca o adevărată mângâiere sufletească. Cu acest prilej s'a adevărat în cea mai simțită formă, dorința sufletului omenesc, de a asculta și a urma credința creștină a timpurilor primare, nealterată de oameni, ori în ce împrejurări s'ar fi făcut aceasta.

Deasemenea un moment de seamă a fost acela, când ierarhul suprem al bisericii noastre ortodoxe române, I. P. S. patriarh Miron, a înmănat episcopului de Canterbury, Biblia tipărită în ultimul timp și tradusă în românește după textele originale, de teologii noștri ortodocși români.

Un alt moment este mărturisirea pe care un bătrân englez, de peste 82 de ani vârstă, o face susținând că învățatu-

rile Sfinților Părinți pot fi de mult folos poporului englez și că, numai pe temeiul acestor învățături, s'ar putea ajunge la apropierea dorită dintre bisericile ortodoxe și biserica anglicană. Cu acel prilej a citat interesante texte, din sfântul Ioan Gură de Aur, Sf. Grigorie de Nazianz și Sf. Ioan Damaschin, părinți bisericesti ai răsăritului.

Poporul englez a intuit situația privilegiată a bisericii ortodoxe care rămâne în permanență «apostolică și sobornicească», așa cum se mărturisește în simbolul de credință.

Pentru poporul nostru românesc, acest prilej trebuie să fie o întărire mai mult în credința strămoșească ce i-a călăuzit viața.

Unii s'au încercat să interpreteze apropierea bisericii anglicane de ortodoxism ca o slăbiciune din partea noastră, de a ne gândi să cedăm ceva din patrimoniul credinței noastre strămoșești. O greșală fundamentală pentru ei și o turburare sufletească zadarnică pentru acei cărora caută să le formeze această convingere. Căci dacă noi, ca români în România mare, ne exprimăm neîncetat hotărârea să nu lăsăm nici o brazdă de pământ luată de vreun vecin, asemenea, păstrători ai credinței strămoșești, nu vom lăsa nici o iotă să ni se ia din cele ce am moștenit dela strămoșii noștri. Iar pentru aceasta ne sânt garanți ierarhii bisericii noastre în frunte cu I. P. Sf. patriarh și teologii bisericii noastre.

Și acum vine firească întrebare: să fie oare aceste momente, preluatul îndreptării creștinătății apusene către biserica ortodoxă, pe care a părăsit-o la 1054? Noi deocamdată credem că ele sânt momente istorice, iar Dumnezeu, căruia sânt descoperite toate tainele, singur știe când se va împlini rugăciunea pe care o facem în sfintele biserici, pentru «unirea tuturor bisericilor».

Nr. 5739—1936

Comunicare

Se aduce la cunoștință că erezii după Păr. prot. Nicolae Borzea din Făgăraș, decedat la 11 Iunie 1936, în baza § 5 din regulamentul fondului de ajutorare preotesc au primit dela Cassa arhidiecezană din Sibiu, în numerar, fără nici o reținere, ajutorul de Lei 30.000.

Sibiu, din ședința secției economice a Consiliului arhiepiscopesc dela 27 Iunie 1936.

Consiliul arhiepiscopesc

spre ostrovul deplinei împăcări sufletești, ne jalonează cu litere de foc calea ce duce spre idealul nostru deapureri neperitor: Dumnezeu. Omul a fost, este și se va găsi mereu, până la sfârșitul veacurilor, în căutarea unui piedestal de cremene, care să nu i se clatine sub picioare. Se crampo-nează de repere fragile și instabile, cu infinită nostalgie, cu violență, cu desnădejde dusă uneori la paroxism. Experimentează cu sete concepțiile de viață pe care i le poate oferi filosofia, literatura, arta, științele și alte domenii de cercetare și de afirmare ale spiritului omenesc. Însă toate aceste firave zămisliuri ale minții omenesti, cu eflorescență de câteva clipe, cari se apropie de noi cu șerpui de încântătoare odaliscă, nu pot satisface cerințele și imperativul inexorabile ale sufletului omenesc. Pe vastul fundal al concepțiilor de viață se proiectează suverană, armonică și neperitoare, o singură concepție: concepția de viață religioasă creștină.

Numai din această concepție de viață ne putem crea platformă de ascensiune veridic spirituală și prin de veghe spre cele veșnice. Numai prin acceptarea integrală a învățaturii Mântuitorului și îndeplinirea postulatelor pe cari le cuprinde această învățătură, putem să ajungem acolo unde ne poartă dorul chemărilor noastre superioare, pe culme, la fericirea după care însetează sufletul nostru.

Dar toate sforțările noastre de a în-

* FOIȘOARA *

Orizonturi spirituale

— Ideal neperitor —

Cu foiletonul de azi, voi încheia seria studiilor mele mici și nepretențioase, începute încă acum doi ani de zile și tipărite rând pe rând, în limitele spațiului disponibil și sub titlul „Orizonturi spirituale“ în subsolul acestui vechi organ de publicitate creștinească și românească. Aceste scurte eseuri de edificare sufletească și orientare spirituală le-am scris la îndemnul și sub directa povăță a subtilului și talentatului redactor responsabil al acestei gazete și rector al Academiei teologice „Andreiane“, Pr. Dr. D. Stăniloae. Dacă timpul și împrejurările îmi vor permite, voi amplifica, cândva mai târziu, aceste prime încercări ale mele în arena slovei și beletristicii creștine, în cari am tratat interesanta și palpitantă de actuală temă a eroismului creștin fără veleități de erudiție și fără obișnuitul arsenal documentar, uneori incoherent și fără acea impecabilă stringență logică a ideilor, care trebuie să caracterizeze un bun articol de gazetă, dar totdeauna convins în adevărurile pentru care am pledat și totdeauna încălzit de flacăra unui sincer și robust optimism. Suplețea și volubilitatea gândurilor mele, în măsura în

Probleme-Recensii-Comentarii

Resultatele examenelor de *bacalaureat*, cum s'a constatat și în vara de acum, continuă în mersul lor, — care, durere, numai înveselitor nu este, nici pentru școlari, nici pentru părinți și nici pentru domni examinatori. Astfel, problema bacalaureatului vine mereu la ordinea zilei în fiecare an.

Ce este bacalaureatul? Răspunde dl prof. N. Iorga, în cuvântul prin care a deschis, în 15 Iulie 1936, cursurile Universității populare din Vălenii de Munte, când a zis, în aplauzele auditorului, că:

Între școala primară și universitate există cununa de spini și pae: bacalaureatul, o invenție a iezuiților din secolul al 16-lea, care a durat până astăzi...

O reformă urgentă a „invenției” acesteia, — chiar dacă invenția n'ar fi de origine iezuitică, — se impune prin urmare cu atât mai vărtos.

Ear dl ministru al instrucțiunii, Dr. C. Angelescu, prezent la deschiderea cursurilor amintite, și cunoscut pentru însuflețirea nestinsă ce o poartă culturii naționale în senz creștin, se va gândi negreșit la mijloacele de-a stavili și a vindeca răul produs de felul învățământului secundar actual, în care bacalaureatul nu este altceva decât „*cununa de spini și pae*...” în pragul învățământului universitar.

Cercuri preoțești. — În 28 Iunie 1936, cercul preoțesc Gârbova și-a ținut conferința, în parohia Spring, prot. Mercurea. S'au prezentat preoții Ioan Muntiu din Cărpiniș, Vasile Buta din Cuntă, Gheorghe Buzea din Boz, Constantin Hășcău din Reci, Nicolae Opriș din Gârbova și preotul din loc Ilie Jelieru.

S'a servit Sfânta liturghie în sobor, răspunsurile liturghiei fiind date de un admirabil cor bărbătesc, format din țărani. La priceasnă a predicat, în legătură cu evanghelia zilei, pâr. Const. Hășcău. După terminarea Sfintei liturghii s'a făcut sfințirea apei; ear după masă s'a servit Vecernia, la sfârșitul căreia pâr. I. Muntiu, președintele cercului, deschide conferința, arătând rostul acestei întruniri. Vorbește apoi pâr. Nicolae Opriș despre „Păcatele zilelor noastre”, stăruind asupra căii de urmat în înlăturarea acestora. Pr. Gh. Buzea din Boz în vorbe calde schițează viața câtorva sfinți, îndrumând pe cei de față să fie următori ai lor prin viață neprihănită.

Coresp.

— Parohia Vidacutului, în protopopiatul Sighișoarei, o comună rămasă neștirbită în graiul, portul și obiceiurile curat românești, a avut mare bucurie cu ocazia adunării cercului preoțesc de sub conducerea părintelui Gh. Dănilă din Boiu.

În dimineața zilei de 5 Iulie a. c. s'a servit utrenia și sfânta liturghie în sobor, credincioșii dând răspunsurile, lăudând și cerând ajutorul lui Dumnezeu în cântări înălțătoare. Predica părintelui Gh. Dănilă despre: „Primirea în suflete, în case și gospodării a Domnului nostru Isus Hristos”, a fost ascultată în mare evlavie.

După masă s'a servit sfântul Maslu pentru bolnavi, iar în continuare a vorbit părintele A. Zichil despre „Datoria de a fi bun român și bun creștin”, indemnând pe ascultători a fi supuși stăpânirii și următorii învățăturilor sfinte.

După terminarea conferinței, preoții și întreg poporul, în sunetul clopotelor, s'au urcat la mormântul regretatului preot Ioan Popa, cerând prin rugăciuni ca Dumnezeu să-i dăruiască odihna pe care în viața pământească n'a cunoscut-o, căci neîncetat a ostenit în ajutorul credincioșilor săi, desfășurând munca de naționalizare a județului, în a cărui capitală a înființat școale românești, iar satele botezându-le cu numiri de-ale noastre și întocmindu-le o bună administrație.

Credincioșii s'au întreținut cu folos, în conversații creștinești, cu păstorii lor sufletești și mulțumiți s'au întors la ale lor.

Pr. Z. Rucățeanu

Misiuni religioase. — În zilele de 28—29 Iunie a. c. preoțimea despărțământului Geoagiu, din asociația clerului „A. Șaguna”, îngrijată de spörl concubinajelor în parohia Renghet, protopopiatul Geoagiului, a alergat la fața locului.

În ajunul sărbătorii Sf. Petru și Pavel, credincioșii s'au adunat să asculte o vecernie în sobor de preoți și să se mărturisească, după ce absolventul de teologie Ilie Stoica li-a ținut o predică „despre mărturisire”. A doua zi C. preoți T. Glodean, I. Tiruța, V. Glodean, E. Todea, I. Sabău și I. Rusu, înconjurând pe venerabilul bătrân părintele locului S. Filimonescu, — au servit utrenia și sfânta liturghie în sobor. La priceasnă a predicat, stărnind emoții, Pr. I. Rusu, mănecând dela cuvintele „Atunci vor vedea pe Fiul Omului, venind pe un nör cu putere și cu slavă mare”, [Luca 21, 27]. S'au împărțășit mulți cre-

dincioși. În procesiune, mulțimea, în cântările „Oștii Domnului”, a ieșit la hotar, unde o frumoasă troiță de lemn aștepta să fie sfințită. Aici s'a săvârșit și Sf. Maslu. Părintele T. Glodeanu, președintele despărțământului, arătând cu mâna spre cruce, a rostit dumnezeieștile cuvinte care cu câteva veacuri în urmă s'au arătat pe cer, dedesuptul unei cruci, împăratului Constantin cel Mare: „*in hoc signo vinces*”, și cu aceleași cuvinte și-a încheiat predica, în cursul căreia a arătat rolul crucii în trecut și imperativul ei din prezent.

Programul de după masă a stărnit momente de și mai multă înălțare sufletească. După vecernia zilei s'au încolonat 10 perechi de „miri”, în încăpătoarea biserică, pentru a se face părtași de marea taină a creștinismului: căsătoria. Ochii unui septuagenar mire erau mai scâlțați în lacrimi decât ai celorlalți. Implorările de viață fericită din ocazionalele rugăciuni, el nu le sorbea din plin, — lacrimi de durere că nu s'a făcut părtaș acestei vieți mai de mult, lacrimi de bucurie că măcar în acesta al 11-lea ceas s'a pregătit să exclame: „Acum slobozește pe robul Tău...”. A predicat Pr. I. Sabău, despre „Concubinaje, divorț și păcatul lipsei de prunci”.

Sf. misiuni dela Renghet ni-au prilejuit bucuria tatălui fiului risipitor din Evanghelié, iar credincioșilor momente de viață creștină.

Corespondent

Un strigăt. — Așa este intitulat un articol al părintelui Toma Chiricuță, în revista „Fântâna Darurilor” Nr. 6—1936. Credem folositoare pentru cei ce n'au citit acest articol o scurtă dare de seamă.

Valul comunist este azi pentru biserică un dușman înarmat; este citatela din care vrea să ne atace diavolul, este tot ceea ce spiritul uman a produs din inspirația satanică mai ademenitor pentru josnicia omului. În Rusia, poporul credincios este torturat de furia comunistă; în Spania bisericile sânt distruse de urmașii lui Marx; Franța și construiește premisele comunismului prin socialismul ce acolo domnește; la porțile multor state bate pentru deschidere.

Care să fie cauza?

Părintele Toma o găsește în „Mânia lui Dumnezeu care se descopere din cer împotriva ori cărei necinstiri a lui Dumnezeu, împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înăbușe adevărul în nelegiuirea lor [Rom. 1¹⁹] Comunismul așa dar ar fi „pedeapsa unei vieți trăite

în afară de adevăr”. Comunismul își are originea lui în materialism; conflictul între materie și spirit a existat întotdeauna; caracteristica primei este ura, a spiritului iubirea, care în creștinism este legea fundamentală, însuș Dumnezeu „fiind dragoste”.

„Biserica, depozitara harului sfințitor, ce a marcat ofensiva de a preface lumea, trebuie să păstreze într'nsa, neștirbită și pururea proaspătă puterea de a iubi”.

Tocmai această dragoste ne lipsește.

„Am lăsat să ne cuprindă dia nou robia materiei, să ne pătrundă spiritul urii, cu nerăbdarea, cu trufia și cu minciuna lui... Din noi, cei care conducem biserica, vidul spiritual s'a extins tot mai departe în masse. Iar cum natura nu poate suferi cu niciun preț existența vidului, deaceia în locul, lăsat gol prin plecarea din noi a domniei Spiritului, se așează materia cu exponentul ei logic și oarecum metafizic, numit comunismul, întovărășit și aceasta la rândul lui, de toate dezastrele fatale, legate de ființa lui”.

Soluția de ieșire din greu impas este: întoarcerea la ființa religioasă, așezarea lui Dumnezeu — iubirea — earăș în inimile noastre; pocăința universală a creștinilor.

Pr. Ion S.

Căutând drumul fericirii... — Anii curg pe neobservate, și abia târziu, la adânci bătrânețe, ne dăm seamă de timpul dispărut, fără să-l folosim, și atunci ne căim amarnic după ceea ce-am pierdut.

Binele nu-l prețuiește decât celce a gustat amarul.

Te stăpânește dorința de a fi fericit? E omeneste și creștinește admis să nutrești astfel de dorință; lucrul principal e să nimeresti drumul care duce la fericire.

Pentru a fi fericit, trebuie să fii o ființă vrednică de numele de om care iubește să muncească.

Nu mai munca poate să-ți aducă fericirea pământească.

Deși în mișcarea numită *comunistă* stăpânește ideea contrară, — că adevărată munca este un rău și un blăstem pentru omenire, — eată că tocmai acum, în Iulie 1936, când comunismul se lăfăește tot mai îndrăzneț, ne vine știrea din Londra, că în comitetul central al partidului muncitoresc din Anglia s'a luat poziție energică împotriva partidului comunist englez și împotriva internaționalei a treia. Declarația comitetului muncitoresc osăndește în modul cel mai hotărât năzuințele pentru alcătuirea unui front unitar al poporului; experiența dovedește lămurit, — declară mun-

telege graiul de mamă ocrotitoare al bisericii și de a ne odihni sub cupola idealurilor ei eterne, vor rămânea inoperante și fără rezultat, atâta vreme cât vom persevera să concepem Biserica pe cale rațională, drept o entitate obiectivă și străină de noi. Biserica este viață în Hristos și cu Hristos, spune distinsul teolog rus Sergiu Bulgakov. Iar noi, oamenii, suntem mădulele vie ale acestei Biserici, suntem membre trupului mistic al Domnului nostru Isus Hristos. Biserica înseamnă viață, trăire intensă. E logic, prin urmare, ca Biserica să nu poată fi definită. Cea mai ideală definiție a Bisericii ieșită dintr'un creier omenesc ar purta girul implacabil al tuturor vremelnicilor și imperfecțiunilor omeneste. Atunci sunt zadarnice toate încercările noastre de a defini Biserica, nu? De ce să nu trăim în Biserică? Căci, înc'odată, Biserica înseamnă viață. Trebuie să sesizăm, odată pentru totdeauna, acest mare adevăr: Biserica e viață în Hristos, bătae caldă de inimă, în ritm trepidant și frenetic, și sincronizarea continuă și eternă a acestei calde bății de inimă cu bățiile de inimă ale Mântuitorului nostru Isus Hristos. Viața Bisericii e vrajă, e reverie spirituală, e colind entuziast și pribegie siderală. Viața Bisericii e cer deschis, e flacăra nestinsă, e sondare și cufundare în adâncurile și rosturile ființei omeneste, e popas duminecal, e fericire și reabilitare. Biserica nu poate fi niciodată încorsetată în formule docte și

stereotipe. Biserica nu-i o simplă enunțare de principii, nu-i susceptibilă de inutile erijări în abstract. E viață. Și viața trebuie trăită din plin, intens. E suficient să adăugăm la toate acestea faptul că atunci când cineva se hotărăște să trăiască în umbra sfântă a Bisericii și să accepte idealurile ei neperitoare, trebuie să trăiască cu toate fibrele sufletului său viața creștină, cu cea mai mare intensitate și cu voluptatea ultimei arderi. Creștinismul nu e parodie, nu e simulacru. Creștinismul e cea mai mare și cea mai vie realitate din lume. Care trebuie pătrunsă și trăită adânc. E singura modalitate de a explica și concepe creștinismul. Nu simpla sete de inedit și șnobism ne face să strigăm după binecuvântările cerului. Mai cu seamă, în mijlocul dezaxărilor și desorientărilor de astăzi. Ca niciodată, astăzi, primatul spiritualității creștine se cere afirmat cu energie, nu din simplă manie de divertisment, ci dintr'o profundă necesitate de redresare sufletească. Întoarcere la izvoarele vieții! Iată consemnul zilelor noastre. Trebuie ridicată din pulbere crucea Mântuitorului și trebuie să proclamăm ralierea tuturor inimilor calde în jurul acestei cruci. Numai ea ne poate lumina cărarea vieții în haosul de astăzi. Numai viața creștină, cu idealurile ei neperitoare, ne poate duce la limanul verde al deplinelor împăcări. Viața creștină, trăită.

V. Sămărtinean

Câte ceva despre căminul cultural și rolul preotului în cadrele lui

[1] de IOAN MIHAIL BRANEA*

Cum să întocmim o bibliotecă? Tablouri pentru bibliotecă sânt b. o. următoarele:

Tabloul de proveniența cărților;
Tabloul de cărțile citite pe profesii;
Tabloul de cărțile ce s'au citit mai mult;

Tabloul de cărțile citite pe vârste ș. a. (Cum se întocmesc astfel de tablouri, precum și unele registre ale bibliotecii, se arată amănunțit în lucrările citate, scrise de Al. Săndulescu, și Em. Bucuța).

În cadrele bibliotecii aranjezi și cabinetul cu ziare și reviste pe care îl deschizi seara, deoarece atunci e liber țărănul. În loc de a-l îndrepta la cărciumă, deschide-i larg porțile casei culturale spre, a citi ce e nou în lume, spre a nu fi străin de diferitele evenimente zilnice. Să selecționezi însă ziarul și revistele și să nu pui în mâna sateanului orce, ca nu cumva el să se lase influențat de vr'un curent rău. Să faci din el, prin revista și ziarul cel citește, un naționalist care când i se cere își va afirma drepturile lui, știind cu date să lovească obrăznicia multor politicieni. Revistele și ziarul ți le procuri fie în mod gratuit, fie din fondurile ce le poți avea la

dispoziție, pe care însă să le mărești folosindu-te de mijloacele amintite până acum. Să nu descurajezi de ai puțin, ci lucrează cu cât ai, și pe încetul vei ajunge departe.

Astfel concepută o bibliotecă cu cărți, cetitori, reviste, ziare, toate bine îngrijite, cu depozit ce funcționează și cu conducători pricepuți, este una din cele mai bune arme și mai sigure cu care se poate sparge coaja neștiinței, se poate despica carapacea inculturii. Implementându-ne acțiunea în ea, vom putea da fraților noștri aceea ce politica de până acum n'a dat, cu toate că mulțimea a cerut și cere necentenit, — vom putea da lumină. Ajutând cu ea slăbiciunea nevinovată a sateanului, ne ajutăm pe noi înșine, ajutăm biserica și școala, ajutăm satul și statul, și împăcăm pe aceia cari s'au jertfit pentru o Românie Mare altcum visată de ei.

b) Farmacia și baia căminului.

O altă parte a căminului cultural, în sate unde nu există nici doctor, nici farmacie, o va forma *mica farmacie*. La ea va alerga orcine în caz de nevoie. Această farmacie are de scop: a) „să dea primul ajutor în cazuri de accidente; b) să distribuie medicamentele cele mai întrebuintate la câteva boli întâlnite mai ales la țară; și c) să îndrepte în cazuri grave bolnavii la medic sau la spital”.¹ Ea va fi aceea care va însoți sfaturile medicale cu

¹ Dr. J. Bordeianu: „Farmacia căminului cultural”, Rev. eit. Nr. 4. pg. 107.

citurul englez, — că pe lângă tot sbuciumul comunismului n'a izbutit decât să dea naștere caosului, disordinei și ruinei.

Fericirea nu se câștigă decât luptând din tinerețe cu ispite și necazuri. Sfinții Părinții noștri, prin mari nevoițe și chinuri, au devenit sfinți.

Lucrând cu siliță la cultivarea sufletului, la formarea calităților alese, vom face față relelor și ispitelor, vom avea dorita răsplătă delă Dumnezeu, și fericirea ne va încununa, salvându-ne din mrejele păcatului.

Pe calea dreaptă și spinoasă a muncii, având credință, iubire și frică de Dumnezeu, vom câștiga ceea ce dorim.

Tempul zboară, — dar semne ni-a trimis Tatăl sfânt, ne grăbim, să nu ne ajungă ceasul din urmă, când vor fi plânsete și scrâșnirea dinților...

De aceea: Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept inoeste întru cele dinăuntru ale mele, (Ps. 50, 12).

Pr. Miron Maier-Brătești.

INFORMAȚIUNI

Distins și premiat. Preotul nostru din parohia Boz-Târnăvița, protopopiatul Ilia, Ioanichie Oprescu, a fost distins din partea camerei de agricultură a județului Hunedoara prin conferirea diplomei de onoare și 300 lei premiu, pentru pomărit; ear din partea uniunii camerelor de comerț prin diplomă de onoare cu medalie de aur, pentru albinărit, — această distincție, pe terenul stupăritului, este a patra ce se se acordă, în curs de două decenii, harnicului preot.

Act de mulțumire. Oficiul parohial ortodox român Vidacutului, județul Odorhei, protopopiatul Sighișoara, aduce călduroase mulțumiri donatorilor: Gh. Coman, Medias, pentru o cruce de argint, cu lemn sculptat, în valoare de lei 1400 dăruită sfintei noastre biserici; dlui Alexandru Medrea, Brăila, pentru suma de Lei 2000 și doamnei Maria Tănase, Poiana-Sibiului pentru un sfânt Potir în valoare de 2400 lei. Dumnezeu să le binecuvinteze și întărească dragostea față de locașurile sfinte și să-i răsplătească. Pr. Z. R.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 26 Iulie 1936, va predica părintele M. Neagu.

Poșta redacției

Pr. Z. în R. Trimiteți apelul, redactat scurt și precis.

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul

Telegraful Român

prafuri, pansamente și medicamentul necesar lor, ca pe această cale să se evite boala sau moartea ce-ar putea rezulta pe urma unui accident. „Medicamentul, mai mult ca sfatul, va fi la început cel mai bun element de atracție, de practică și de convingere în propaganda sanitară, fiind seamă de mentalitatea poporului nostru. Cu ajutorul leacului poți strecura orice vrei; fără el, cu greu se va prinde ceva din străduințele pentru trezirea unei cunoștințe la sate.“²

Alături de carte, dar cu rezultat mai rapid, leacul este mijlocul cel mai potrivit ce aduce pe om la cămin, ce face pe sătean să alerge la tine. Dar și aci să nu căutăm a specula necazul țaranului, ci să-l ajutăm cu largă bunăvoință, îmbiindu-i medicamentul necesar.

Farmacia căminului desigur nu va fi etalată ca o farmacie adevărată, ci va fi doar o farmacie în mic, cu medicamente puține, în formele cele mai simple, și astfel dozate ca să poată fi ușor luate și fără pericol. Spre a evita neplăcerea de-a vedea c'am provocat omului — prin leacul dat — un rău și mai mare, farmacia are absolută trebuință de un conducător priceput, conducător rupt din masa țărănească. Omul care va umbla cu medicamentele, să fie cătuși de puțin inițiat în cele ale medicinei. În vederea acestui scop,

² Mugur și Voiculescu, op. cit. pg. 237.

Indrumări

pentru primirea elevilor la școala normală ortodoxă română „Andrei Șaguna“ din Sibiu

Inscrierea elevilor se face între 1—14 Septembrie, cursurile încep regulat la 15 Septembrie. Examenul de admitere în cl. I se ține la 10 Septembrie ora 8 dim. Elevii vor trece examen în Română, Aritmetică și Aritmetică, oral la Română, Aritmetică, Geografie, Istorie și Religie (materia cl. IV primară). Pentru a fi primit la examen, se cer actele: 1. Certificat de naștere și botez; 2. Certificat de cl. IV primară; 3. Certificat de vaccinare; 4. Certificat de paupertate (cei cari doresc să obțină bursă).

Examenele de corigență, integrale și de admitere (cl. II—IV) se țin din 10—12 Septembrie după ordinea afișată la școală.

Se primesc elevii de liceu în cl. II—IV, dacă au media anuală cel puțin 7, ei sunt obligați să treacă un examen de admitere din materiile principale.

Sunt libere următoarele locuri:

Cl. I 20 burse, 5 semiburse, 15 solve
 „ II 2 burse, 2 semiburse
 „ III 3 burse, 1 semibursă, 2 solve
 „ IV 2 burse, 6 solve
 „ V 1 bursă
 „ VII 1 bursă
 „ VIII 2 burse

Elevii solvenți plătesc anual 6500 lei, taxă de întreținere în internat și 1500 lei taxă de înscriere. Bursierii plătesc anual 4000 lei, taxă de internat și înscriere. Elevii nou înscriși plătesc odată pentru totdeauna 500 lei pentru instalare.

La înscrierea elevii solvenți sunt obligați să plătească 3000 lei, în care sumă intră și taxa de înscriere, iar bursierii 2500 lei. Restul taxei se poate plăti lunar, așafel ca până la Paști toată taxa să fie achitată. Toți elevii sunt obligați să plătească 100 lei pentru stricăciuni, număr și material didactic la lucrul manual.

Elevii primesc în internat hrană substanțială și de bună calitate.

Procurarea cărților și rechizitelor privește pe elevi.

Fiecare elev e dator a avea la intrarea în internat următorul inventar: 4 cămăși, 4 părechi ismene, 4 ciarcafuri, 2 fețe de perină, o pătură groasă, o saltea de lână, o pernă, o cuvertură de pat, 4 ștergere, 4 părechi ciorapi, 6 batiste, 2 șervete, 2 părechi de ghețe, perie de haine, de ghețe, pieptene, perie de dinți, un păhar etc.

Școala a înlocuit paturile cu scânduri cu paturi cu somieră. Saltelele cu paie nu se mai potrivește, de aceea părinții elevilor sunt rugați să facă saltele de lână cari sunt mai călduroase, mai practice și mai durabile.

Uniforma și chipiul sunt strict obligatorii, elevii nu vor fi înscriși până nu vor proba că le au. Este interzis elevilor de a aduce în internat haine civile și pălărie.

Elevii cari nu se vor înscrie până la 15 Septembrie, se consideră ca repășiți dela școala noastră.

Direcțiunea

Nr. 6312—1936 Ep.

Concurs pentru furnizarea de alimente

Se publică concurs pentru aprovizionarea internatelor Academiei teologice și Școlii ortodoxe de cântăreți din Sibiu pe durata anului școlar 1936—37, cu următoarele alimente:

a) Pâne din făină integrală de grâu curat;
 b) Făină de gătit;
 c) Făină calitatea I;
 d) Coloniale;
 e) Carne de vită, vițel, porc, oaie (miel), — toată de slănină crudă, slănină afumată, — toate de prima calitate;
 f) Mezeluri.

Reflecții vor înainta oferte închise în Sibiul anihia Septembrie ortodox român în Sibiu până la 1 Septembrie a. c.

Ofertele pentru carne vor fi însoțite de garanție de Lei 10.000 (zecemii) în numerar. Consiliul arhiepiscopesc își rezervă dreptul de a alege liber dintre ofertanți.

Sibiu, 21 Iulie 1936.

Consiliul arhiepiscopesc

Licitație publică

pentru livrarea a 6 vagoane grâu din recolta anilor 1935—36 de 78—82 kg. la Hl cu cel mult 1—2% corpuri străine.

Ofertele închise și cauțiunea de 10%, conform caietului de sarcini, se vor înainta până la 27 Iulie 1936, Școlii normale „Andrei Șaguna“, Sibiu (26) 1—1

Nr. 224—1936

(25) 1—3

Concurs

Se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Rom., pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a Hașdău, cu filiile Dobâca și Goleș din parohia Hunedoara.

Veniturile dela stat:

1. Locuință parohială corăspunzătoare.
 2. Câte 2 măsuri porumb nesmicurat (măsura à 30 litri), sau prețul pe piață al unei măsurii de porumb smicurat, dela fiecare familie din materă și filii.
 3. Stola obișnuită în parohie.
 4. Salariul dela stat.

Cererile dn concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român al Hunedoarei în termenul indicat.

Candidații vor anexa la cererea de concurs și concesiunea dela Prea V. Consiliu arhiepiscopesc că pot candida la această parohie.

Candidații se vor prezenta, cu incuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sârbătoare la biserică, spre a fi cunoscuți de către parohieni. Hunedoara, 24 Iunie 1936.

Oficiul protopopesc ortodox român al Hunedoarei în înțelegere cu Consiliul parohial.

Nicolae Cuciu
 protopop

Sanatorul dela Schitul Păltiniș

Frumusețile impresionante ale stațiunii dela Păltiniș sânt redade, în marele cotidian *Universul* din 17 I. c., în următorul tablou:

Din darul lui Dumnezeu, țara noastră este împânzită cu o mulțime de stațiuni balneare și climaterice. Printre ele, la loc de frunte, merită să fie amintit Păltinișul.

Acolo, deasupra satului Rășinari, la 30 km depărtare de minunatul oraș Sibiu, natura s'a arătat deosebit de darnică. Iar mâna pricepută a omului s'a asociat, rânduiind niște așezăminte vrednice nu numai de pomenit, ci mai ales de invidiat.

Așezămintele acestea care au răsărit pe culmile dătătoare de sănătate și liniște, la 1400 metri înălțime, din buna chivernisire a Inalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae al Ardealului, sânt cunoscute sub numele de «Sanatorul dela Schitul Păltiniș» și sânt proprietatea Arhiepiscopiei ortodoxe a Sibiului.

Clădit artistic, din lemn de brad, având 21 camere cu tot confortul modern: conductă de apă în fiecare cameră, sânt electrică, instalație telefonică. Sanatorul dela Schitul Păltiniș rivalizează până și cu cele mai de frunte stațiuni climaterice din străinătate.

Nr. 6217—1936.

2—3

Concurs

La secția de fete a Școlii Normale Ortodoxe «Andrei Șaguna» din Sibiu este vacant cu începere dela 1 Septembrie crt. un post de învățătoare la Școala de aplicație.

Pentru ocuparea acestui post se va ține la începutul anului școlar concurs, în conformitate cu dispozițiile în vigoare ale Ministerului Instrucțiunii, la Școala Normală «Andrei Șaguna» din Sibiu, secția de fete.

Învățătoarele, care doresc a ocupa acest post, vor înainta cerere până la 15 August crt. înainta Școlii Normale «Andrei Șaguna» secția de fete Sibiu, cu următoarele documente:

1. Certificat dela Direcțiunea Școlii Normale cu media notelor examenului de capacitate;

2. Certificat dela inspectorul regional cu media notelor obținute la examenul de definitivare;

3. Recomandarea Direcțiunei Școlii Normale unde a învățat.

4. Certificat dela inspectoratul regional de notele obținute la inspecțiile organelor de control în timpul funcționării în învățământ. Media examenului de capacitate și definitivare nu poate fi mai mică de 8.

Sibiu, din ședința secției culturale a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 14 Iulie 1936.

Consiliul Arhiepiscopesc

Dela Bibliotecă Arhiepiscopescă din Sibiu se poate procura:

Tămâie de prima calitate

1 Kg. Lei 80.—

1/2 „ „ 42.—

1/4 „ „ 24.—

1/8 „ „ 12.—

Smirnă de prima calitate

1 Kg. Lei 150.—

1/2 „ „ 80.—

1/4 „ „ 42.—

1/8 „ „ 22.—

La Bibliotecă Arhiepiscopescă se află spre vânzare următoarele odăjdii complete:

1. Odăjdii executate de călugării din Muntele Athos; în Brocat bogat ornat cu fir și execuție admirabilă:

1 rând, de culoare verde închisă . Lei 7.000
 1 rând, de culoare vântată închisă . „ 12.000
 1 rând, de culoare violetă închisă . „ 15.000

2. Odăjdii țesute în mănăstirile de maice, cu motive românești în mătase, foarte frumoase și trainice:

1 rând vântat . . . Lei 8.800
 1 rând roșu . . . „ 11.000
 1 rând vântat . . . „ 12.000

3. Pătrăfire, în acoiași execuție, cu câte 1700

4. Tot la Bibliotecă Arhiepiscopescă se află și Potire, Candele, Cădelnițe, Discuri, Steluțe de argint și de alpacă, Cruci de metal și de lemn pictate, Clopoței, Chivote, Garnituri de cuminecat bolnavii, Copii, Lingurițe, Căldărași de aramă cisorite și Icoane pe pânză, pe tablă, pe lemn și pe hârtie, cu prețurile cele mai convenabile

La o mică depărtare de sanatoriu străjuște cu demnitate și cu sfințenie un schit. În el se slujește pentru preamărirea lui Dumnezeu și pentru întremarea celor ce se adăpostesc prin partea locului. Vizitatorii îl pot cerceta și-și pot îndeplini cu regularitate îndatoririle creștinești.

Pe lângă toate acestea se cade să mai adăogăm, că mâncarea ce se servește, curățenia exemplară care tronează în toate camerele și, față de acestea, prețul de cost sânt niște împrejurări atractive. O atracție deosebită li se oferă vizitatorilor și prin excursiile pe care le pot întreprinde zilnic în pădurile de brad.

De altfel, în fiecare vară sanatorul este onorat cu prezența unei clientele dintre cele mai distinse. În prezent, la sanatorul dela Schitul Păltiniș se odihnescu, cu satisfacția celor ce au aflat multul căutat: dl Alexandru Romanescu director în ministru de finanțe, avocat Victor Rațiu București, dl Ioan Dobrescu consilier la Curtea de apel București, etc. etc.

Toate informațiunile se primesc dela Consiliul arhiepiscopesc din Sibiu, unde se pot anunța toți ceice doresc să se recreteze la Păltiniș.

Nu fi înțelept întru tine singur, ci te teme de Dumnezeu și te ferește de tot răul.

Atunci va fi vindecare trupului tău și odihnă oaselor tale. Pilde 3, 7, 8